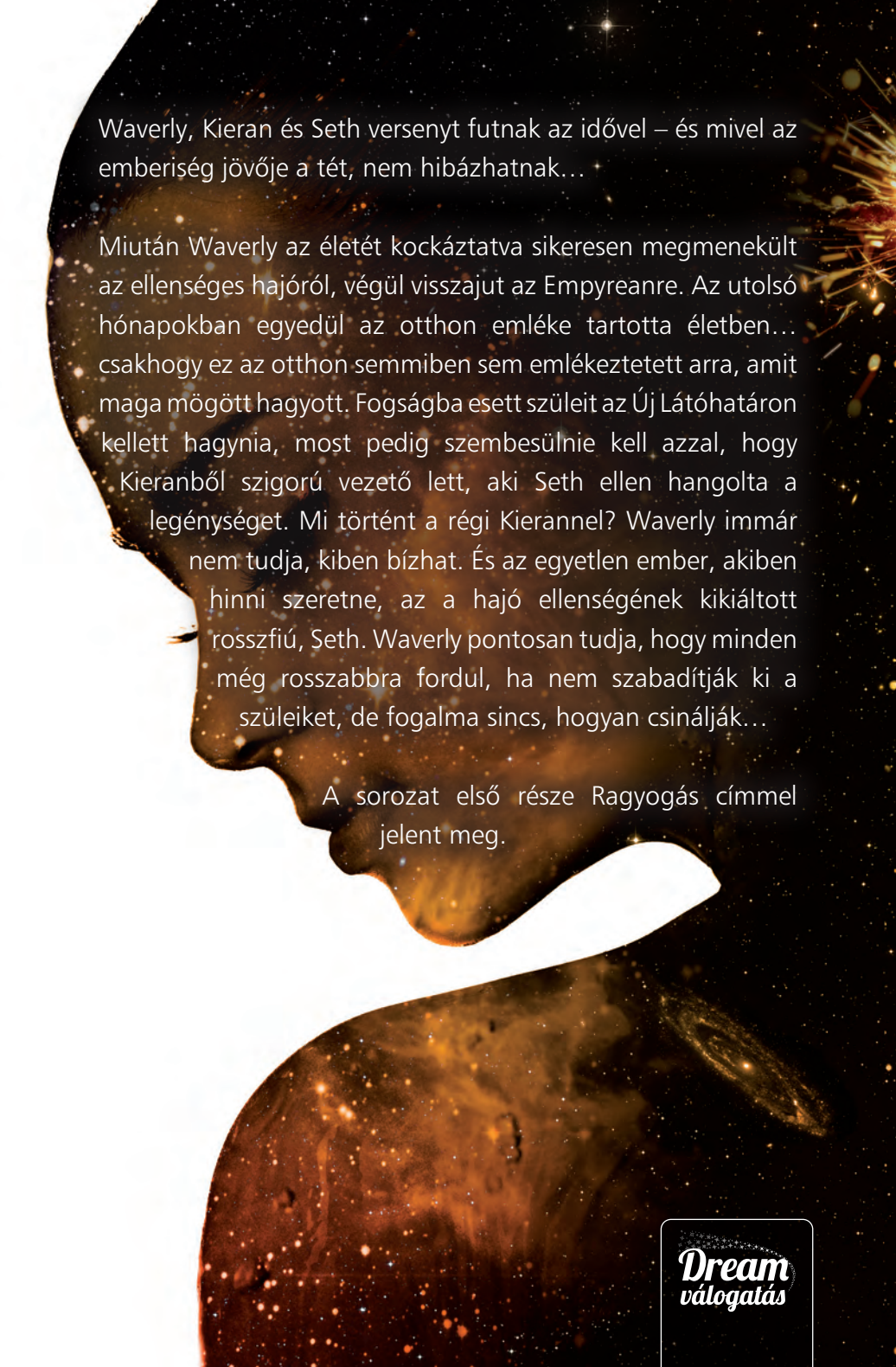

AMY KATHLEEN RYAN

SZIKRA

Dream
válogatás

Waverly, Kieran és Seth versenyt futnak az idővel – és mivel az emberiség jövője a tét, nem hibázhatnak...

Miután Waverly az életét kockáztatva sikeresen megmenekült az ellenséges hajóról, végül visszajut az Empyreanre. Az utolsó hónapokban egyedül az otthon emléke tartotta életben... csak hogy ez az otthon semmiben sem emlékeztetett arra, amit maga mögött hagyott. Fogságba esett szüleit az Új Látóhatáron kellett hagynia, most pedig szembesülnie kell azzal, hogy Kieranból szigorú vezető lett, aki Seth ellen hangolta a legénységet. Mi történt a régi Kierannel? Waverly immár nem tudja, kiben bízhat. És az egyetlen ember, akiben hinni szeretne, az a hajó ellenségének kikiáltott rosszfiú, Seth. Waverly pontosan tudja, hogy minden még rosszabbra fordul, ha nem szabadítják ki a szüleit, de fogalma sincs, hogyan csinálják...

A sorozat első része Ragyogás címmel jelent meg.

AMY KATHLEEN RYAN kislány korában sok időt töltött a szabadban, imádott fára mászni, és bebarangolni a várost szegélyező dombokat. Minden vágya az volt, hogy író legyen, és még csak ötödikes volt, amikor elkezdte írni az első regényét. Aztán más dolgok kezdtek érdekelni, főleg a színjátszás és a természettudományok. Egyetemistaként lángolt fel újra írói szenvedélye. „Azzal, hogy az írásnak szentelhetem magam, életem álma vált valóra.” – vallja magáról.

Tudjon meg többet a sorozatról:

www.amykathleenryan.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

*Dream
válogatás*

„A könyv amellet, hogy lebilincselően izgalmas kalandra hívja az olvasót, tovább feszegeti a hatalom, a trauma és az erőszak kérdéskörét... Az olvasónak lesz min elgondolkodnia addig, amíg epekedve várja a következő részt.”

Kirkus Reviews

„Az Éhezők viadala-rajongók pillanatok alatt be fogják kebelezni a könyvet, és követelni fogják a folytatást. Ez a sodró lendületű, nagyszabású történet hemzseg a meglepő fordulatoktól és a rejtélyes karakterektől.”

Booklist

„Az író nő megindító sci-fi meséjében nem kevesebb forog kockán, mint az emberiség sorsa. Lebilincselően izgalmasak az akciójelenetek, azonnal a szívünkbe zárjuk a főszereplőket.”

USA Today

„Tetszeni fog a könyv, ha szereted a jövőben játszódó posztapokaliptikus történeteket. Tökéletes olvasmány az akcióregények és a túlélésről szóló történetek rajongóinak.”

Seventeen

AMY KATHLEEN RYAN

SZIKRA

— részlet —

MENEKÜLÉS

Seth Ardvale nem tudta, mi ébresztette föl. Arra emlékezett csak, hogy álmodott, és hogy álmában valami erős, mély morajlás rázta meg a testét. Felült a priccsén, és körülnézett. A hajóbörtönben volt, az Empyreum gyomrának egyik legmélyebb bugyrában. Megdörzsölte a szemét, és hallgatózni kezdett. Volt, hogy elcsípett néhány mondatot az örök beszélgetéséből, amiből aztán következtetni tudott arra, mi folyik a hajón, most azonban teljes csend honolt körülötte.

Az, hogy így elszigetelték mindenkitől, része volt a büntetésének, épp úgy, mint az állandó lámpafény. Seth mostanra elfogadta a tényt, hogy valószínűleg nagyon hosszú ideig bezárva marad. Ha Kieran Alden marad az Empyreum kapitánya, még az is le-

het, hogy soha nem kerül ki innen. Talán meg is érdekelte, hogy bezárták, gondolta, és nem csak azért, mert zendülést szervezett Kieran ellen. Azért érdekelte ki a börtönt, mert az volt, aki.

– Apám fia vagyok – mondta hangosan.

Elborzasztotta a saját hangja. *Borzasztó* volt szembenéznie a ténnyel, hogy elkezdett magában beszélni, márpedig az ember csak így élheti túl a magányt és a bezártságot. Hosszú beszélgetéseket folytatott magában, és ezekben a beszélgetésekben mindig ugyanahhoz az emberhez intézte szavait: Waverly Marshallhoz. Ha lehunyta a szemét, látta Waverlyt a cella rácsai mögött, ahogy a térdére támasztott állal, a bokáját átkarolva ül a földön. A beszélgetés mindig ott kezdődött, ahol egy hónapja abbahagyták, vagyis amikor Seth megkérte a lányt, hogy engedje ki a cellából. Waverly ekkor lepillantott rá, és bár Seth látta a mélybarna szempárban a bizonytalanságot, Waverly arca, az a szép és bájos arc tökéletesen nyugodt és kifejezéstelen maradt. Seth ismerte annyira a lányt, hogy tudja: Waverly nem bízik benne.

– Engedj ki – kérlelte, és megmarkolta a kettejük elválasztó hideg rácsokat.

Waverly sokáig nézte a fiút, végül egy hosszú sóhaj kíséretében azt mondta:

– Nem tehetem.

Azzal felállt, és elment.

Seth nem hibáztathatta a lányt. Zendülést szervezett a barátja, Kieran Alden ellen, majd bebörtönözte, éhezettette, és – vannak legalábbis, akik így emlékeznek – meg akarta ölni a fiút. Amikor ezt tette, tökéletesen ésszerűnek tűnt az egész. Ennyire tébolyult volt akkor. Pontosabban a körülmények voltak tébolyultak. A semmiből előbukkanó Új Látóhatár legénysége megtámadta az Empyreumot, elrabolták a lányokat, és úgy megrongálták a reaktorokat, hogy a sugárzás megölte Seth apját. Ez persze nem menti fel Sethet. Az Empyreumon utazó összes gyerek

hasonló veszteségeket élt át: vagy elveszítették a szüleiket, vagy elszakították őket tőlük. Az összes gyereknek vállalnia kellett azt a rettenetes felelősséget, amit a felnőttek nélkül maradt hajó irányítása jelentett. Mégis, egyedül ő, Seth Ardvale kezdett el szociopataként viselkedni.

– Lehet, hogy az vagyok – suttogetta, majd a szája elé kapta a kezét.

Waverly jól tette, hogy sarkon fordult, és elment.

Mégis, azóta millió ötlete támadt, mit mondhatott volna, hogy maradásra bírja. „Igazad van. Nem kockáztathatod meg”, vagy „Megértem, hogy nem árulhatod el Kierant”, vagy egyszerűen csak: „Ne menj el.”

Azután mindig elképzelte, hogyan nézne ki Waverly, miközben visszafordul felé. Elmosolyodna, talán még el is nevetné magát. Elképzelte, hogyan tűrné be a haját a füle mögé, közvetlenül azelőtt, hogy újra elfordítja a fejét – az apró, pedáns mozdulatba minden alkalommal belesajdult a szíve.

Azon a napon azonban nem mondott semmit. Szégyenszemre hagyta őt elmenni.

Ha ki tudna jutni innen, megmutathatná Waverlynek, milyen jó ember ő valójában. Képtelen volt elviselni a tudatot, hogy Waverly rosszat gondol róla. Ráadásul, talán – persze, csak talán – még segíthetne is neki. Mert bármi is történt vele az Új Látóhatáron, az megváltoztatta, megtörte, kioltotta a fényt a szemében. Ha újra láthatná, semmit sem venne el tőle. Semmit sem akart Waverlytól. Csupán segíteni szeretett volna neki – a barátja akart lenni.

Seth szorosan összegömbölyödött. Levertnek érezte magát, a tagjait pedig nehéznek. Bizonyára az újabb sebességbe kapcsoló motor zaja ébresztette fel. Azt hitték, hogy utolérhetik az Új Látóhatárt, ahol a szülők raboskodtak, ezért folyamatosan növelték a hajó gyorsulását. Seth tudta, hogy erre semmi esélyük nincs,

csakhogynem neki már soha nem lesz beleszólása a döntéshozatalba. Örökre kitaszított marad.

– Aludni, aludni, el tudok aludni – suttogta. Ez néha segített.
– Csak test vagyok, nem pedig elme. Csak egy test vagyok, aki-
nek alvásra van szüksége.

Ekkor hallotta, hogy életre kel az intercom, és megszólal benne Kieran Alden hangja.

– Evakuálás! Mindenki a központi bunkerba!

A folyosó riasztólámpái kék és piros fénnel elkezdtek forogni.

Seth lerúgta magáról a takarót, odarohant a cellája rácsához, és kikiabált a folyosóra:

– Hé! Mi történt?

Senki nem felelt.

– Nem hagyhattok itt! – Tett néhány lépést jobbra, hogy jobban belássa a cellák között végigfutó folyosót, de csak jéghideg rácsokat és árnyékokat látott. Közben véletlenül belerúgott a kenyérbe és a szójajkrémbe, amit neki hagytak ott. – Engedjétek ki!

Végso kétségebesésében maga felé húzta a cellája ajtaját.

Az ajtó könnyedén kinyílt.

Seth elképedve meredt az ajtóra, majd óvatosan kilépett a cellából, és körülnézett a folyosón.

Egyetlen lelket sem látott.

Lassan elindult, és elhaladt Max Brent cellája mellett, amely szintén tárva-nyitva és üresen állt. Odalépett a külső folyosóhoz vezető ajtóhoz, egy darabig fűlelt, majd nagyon lassan kinyitotta.

Távolabb, a külső folyosó egyik karbantartó fűlkéjéből egy csizmába bújtatott láb lógott ki. Seth óvatosan elindult a fűlke felé, de a tekintetét egyetlen pillanatra sem vette le a csizmáról. A legapróbb rezdülésre futásnak eredt volna, csakhogynem a láb nem mozdult. A könyökével kinyitotta az ajtót, és a padlón megpillantotta az őt, Harvey Markem testét. Lehajolt, majd fűlét Harvey mozdulatlan ajkához szorította, és addig ott tartotta, amíg meg

nem bizonyosodott róla, hogy a fiú lélegzik. Láta, hogy Harvey vörös dróthaja alatt egy jókora alvadt vértócsa terül szét. Levette a fiú övéről a rádiót, és megnyomta rajta a hívógombot.

– Halló!

Csak sistergést hallott.

– Orvosi segítségre van szükségünk – mondta, de ezúttal sem jött válasz.

A sok-sok csatornára és frekvenciára pillantott, és próbálta kitalálni, vajon melyiken érheti el a központi vezérlőt. Csakhogy arra nem volt ideje, hogy mindegyiket végigpróbálja – legalábbis, ha ki akar szabadulni –, így végül ledobta a földre az adóvevőt.

Harvey rendbe fog jönni, mondta magának, és továbbindult a folyosón. Mikor aztán elért a lépcsőház ajtajáig, megállt, és hátranézett. Harvey lába pontosan ugyanott hevert, egyetlen centimétert sem mozdult. Mi van, ha bevérzett az agya? Mi van, ha meghalt?

Seth felsóhajtott, majd visszament a fürkhéhez, és kivonszolta Harvey-t a folyosóra. Ott a falnak döntötte, átkarolta a mellkasát, és felemelte a földről. Azonnal kiverte a veríték, Harvey súlya mintha az összes vért kiszorította volna az arcából. Kissé megtántorodott, majd ismét elindult a folyosó vége felé. Harvey amúgy is nagydarab volt, és ehhez még hozzáadódott az Empyreum gyorsulásából fakadó tehetetlenség, így olyan volt cipelni, mint egy zsák nedves cementet.

Seth lába megremegett, és egy pillanatra eljátszott a gondolattal, hogy a liftet választja, de aztán észrevette a biztonsági kamerát. Ráadásul menekülni sem lenne hova, ha a kinyíló liftajtó mögött éppenséggel egy csomó gyerek várna. Így aztán belépett a lépcsőházba, ahol nem voltak kamerák. Az arcán patakokban folyt le az izzadság, és aztán kis tavakban gyűlt össze a kulcscsontja mélyedéseiben.

– Jézusom, Harvey – nyögte. – Miket szoktál te enni?

A lépcsők végtelen hosszan nyúltak bele a fejük fölött sötétlő félhomályba. El kell cipelnie Harvey-t a központi bunkerbe, ami annyi lépcsőfordulóval volt felettük, hogy Sethnek ereje sem volt megszámolni. Vészhelyzet esetén mindenki oda menekül, és az az egyetlen hely, ahol Harvey kaphat valamilyen segítséget.

Seth másodszor is térdre rogyott, de tudta, hogy nem hagyhatja Harvey-t a lépcsőházban, mert akkor a fiú biztosan meghal, így bármennyire fájdalmas is volt minden lépés, továbbindult.

Egy idő után hangokat hallott, és tudta, hogy már közel van. Az utolsó néhány lépcsőfok maga volt a pokol, de Seth előredőlt, és kényszerítette magát, hogy ha recsegett térdrel és görnyedt háttal is, de továbbmenjen. Az ajtó elé érve megállt és fülelt. Két lány beszélgetett a központi bunker előtti folyosón.

– Visszajöttek? – kérdezte halk, sírós hangon az egyik. – Megint elvisznek minket?

– Ha ők azok, pánikolással nem sokra megyünk. – Ez mintha Sarah Hodges, a szeplős kis méregzsák hangja lett volna.

– Mi van, ha felrobbant a hajótest? – kérdezte nyugtalanul a kisebbik lány.

– Akkor mi már nem lennénk itt – válaszolta Sarah.

Seth lassan leeresztette Harvey-t a földre, majd előrehajolt, és a térdére támaszkodva megvárta, amíg újra levegőhöz jut. Amikor már biztos volt benne, hogy képes lesz elfutni, megveregette az ajtót, majd rohanni kezdett lefelé. Három lépcsőfordulóval járt lejjebb, amikor hallotta, hogy Sarah Hodges kikiabál a lépcsőházba:

– Hé, ki van ott? Istenem, Harvey!

Seth újabb öt kanyarral járt lejjebb, mikor hallotta, hogy sie-tő lábak erednek a nyomába. Még négy forduló, és megmenekül. *Kérlek, kérlek, kérlek*, ismételte magában, miközben – hogy képes legyen továbbfutni – kizárta tudatából a végtagjaiban izzó fájdalmat és a rettenetes fáradtságot.

Amikor aztán elérte az esőerdő szintet, megragadta a lépcsőházajtó kilincsét, amilyen halkan csak tudta, kinyitotta az ajtót, és kiugrott rajta. Rohanni kezdett a folyosón, amíg el nem érte az első ajtót.

Belépett, és az orrát azonnal megtöltötte az esőerdő friss, agyagos illata. Te jó ég, mennyire hiányzott ez! Ahogy keresztülvágott a kókuszligeten, elfutott a citromfák között, és bevetette magát az ausztrál fajokból álló sűrű aljnövényzetbe, szinte érezte, ahogy a párás levegőtől újra lélegezni kezd a bőre. Bemászott az eukaliptuszlevelek közé, és amilyen kicsire csak tudott, összekuporodott. Átkarolta a bokáját, és miközben a bordáiban érezte a szíve kalapálását, fűlelni kezdett.

Egyetlen lépés, egyetlen hang sem hallatszott. Megmenekült! Itt marad, amíg ki nem deríti, mi történt az Empyreummal.

Most, hogy biztonságban volt, végre végig tudta gondolni, mennyire furcsa és érthetetlen ez az egész. Valaki kiengedte – de mégis kicsoda? Alighanem ugyanaz, aki a robbanást okozta. Kizárt, hogy ne legyen kapcsolat a két esemény között. Bárki is volt, valószínűleg azért robbantott, hogy elterelje a figyelmet a szökéséről.

Lehet, hogy Waverly volt? Igaz, hogy a lány soha nem bántaná Harvey-t, és a hajót sem sodorná veszélybe, viszont megtalálhatta a módját, hogy kiengedje őt és Maxot. Max azután leüthette Harvey-t, és előidézhetette a robbanást. De vajon képes lenne Max ilyesmire?

Amikor még közös cellában voltak, Sethnek alkalma volt végighallgatni, mi mindent fog csinálni Max Kieran Aldennel, miután sikerül kijutnia a börtönből, hogyan fogja lesben állva kivárni a megfelelő pillanatot, hogy összeverhesse. De az is lehet, hogy késsel fogja elintézni, és persze nem csak Kierant, hanem ceruzanyakú kis haverját, Arthur Dietrichet is, meg az áruló Sarek Hassant. Minél tovább hallgatta Max beteges bosszúfantáziáit,

Seth egyre kevésbé tudta megmagyarázni magának, miért éppen őt választotta jobbkezének.

Igen, Maxtól kitelik, hogy a saját önös érdekei miatt veszélybe sodorja a hajót és a küldetést. Meg kell állítani a kis szemétládát, mielőtt még több kárt okoz. De nem ez az egyetlen ok, amiért muszáj megtalálnia Maxet.

Bármit is csinált Max, és bármi is okozta azt a morajlást, Kieran egész biztosan Sethet fogja okolni mindenért – és ez kiváló ürügy lesz arra, hogy élete végig ne engedje ki a börtönből. Ha robbanás történt, és Kieran őt hibáztatja, mindenki árulónak fogja tartani.

És akkor mit gondol majd róla Waverly?

Egyetlen dolgot tehet: megkeresi Maxet, és átadja Kierannek. Be kell bizonyítania – Kierannek, Waverlynek, mindenkinek –, hogy nem ő volt.

És mindezt úgy kell csinálnia, hogy ne kapják el.

HŐS

Waverly a szállásán volt, és teát főzött magának. Még meg akarta inni, mielőtt elindul a mezőre, hogy megjavítsa az egyik le-robbant kombájnt. Álmában sem gondolta volna, hogy egyszer szerelő lesz, ezért a próbálkozás és a találgatás jegyében teltek a napok. Azért választotta ezt a munkát, mert egyike volt azon kevés tevékenységeknek, amiket egyedül lehetett csinálni. Meg aztán senki más nem akarta elvállalni. Tele volt a keze az ismeretlen szerszámok okozta vágásokkal és karcolásokkal, és annyira nehéz volt a munka, hogy sem gondolkodni, sem emlékezni nem volt mellette ereje.

Mégis, valahányszor lehunyta a szemét, szemhéja fekete vásznán megjelentek a beleégett képek: a feketébe öltözött gyülekezet az

Új Látóhatáron, ahogy előre-hátra hintáznak a lány gitárzenére; a nyájának prédikáló Anne Mather kivörösödött arca; a laboratórium, ahol megműtötték és kivették belőle a lénye egy részét, hogy létrehozassák az apostolaik új nemzedékét; a borzasztó, vörös seb a lábában, ott, ahol Anne Mather emberei meglőtték; az, hogy hátra kellett hagynia az anyukáját és a többi szülőt abban a ketrrecben, kiszolgáltatva Mather kénye-kedvének; a vörösen fröccsenő vér, amikor lelőtte a férfit, aki közé és a szabadulása közé próbált állni.

Az, amikor gyilkossá lett.

– Többet nem gondolok erre – mondta az üres szobának, és a szemére szorította a tenyerét.

A hajón senki nem tudott erről. Eddig senkinek sem beszélt eddigi rövid élete legfontosabb pillanatáról – a pillanatról, amikor Waverly Marshallból átvedlett gyilkossá. Idegen volt a saját otthonában.

Olyan távolról érkezett a morajlás, hogy először szinte észre sem vette. Alig érezhetően megrázkódtak a képek a falon, a hatalmas fémtömeg mélyében pedig halkán felmordult valami.

Waverly felült. Érezte, hogy valami nem stimmel.

A robbanást, ami ezután jött, már a csontjaiban érezte.

Kiborult a teáscsésze, a benne lévő fekete tea pedig a durva megmunkálású faasztalra ömlött.

Waverly felpattant a székéből, és kirohant a folyosóra. Tucatjával szaladtak elő szállásaikról a rémült, síró, babájukat szorongató gyerekek. Melissa Dickinson a folyosó végén állt, körülötte kisebb fiúk és lányok csoportosultak. Alacsony lány volt, alig magasabb azoknál a gyerekeknél, akiknek oly sok szeretettel és törődéssel a gondját viselte.

– Mi történt? – kiabálta túl Waverly a hangzavart.

– Nem tudom – válaszolta Melissa. Mindig nyájas barna szeme most nyugtalanul járt körbe a gyerekeken. – Fiúk, lányok,

gyertek ide! – kiáltotta, és azok mintegy varázsütésre köré gyűltek.

Ekkor megreccsent az intercom, és a hangszórókon keresztül Kieran utasított mindenkit, hogy menjen a központi bunkerba.

A gyerekekben bennrekedt a szó. Némán és rémülten bámulták Melissát.

– Mindenki a liftekhez! – kiáltotta Melissa, és a központi felvonók felé kezdte terelgetni a gyereksereget. Még csak tizenkét éves volt, de ő vigyázott azokra az árván maradt gyerekekre, akik túlságosan fiatalok voltak ahhoz, hogy részt vegyenek a hajó működtetésében. Mindennap kötelességtudóan megjelent az óvodában, ahol aktuális segítőivel különböző játékokat és feladatokat talált ki, amelyekkel le tudták kötni a gyerekeket. Melissa esténként mesélt a gyerekeknek, és ezek az alkalmak olyan népszerűek lettek, hogy az idősebbek közül is többen rendre megjelentek a könyvtárban, hogy hallgassák, ahogy *A szél lengeti a fűzfákat*ból vagy a *James és az óriásbarack*ból olvas fel. A mese végeztével aztán minden egyes gyereket külön lefektetett és betakart a folyosó végénél lévő lakásokban. Az ajtókat egész éjszakára nyitva hagyta, hogy a gyerekeknek még a szuszogását is meghallja. Nem csoda, hogy a kicsik úgy szerették. De még Waverly is valahogy megnyugtatónak találta Melissa jelenlétét.

– Visszajöttek? – kérdezte a hatéves Silas Berg, akinek nagyszerű érzéke volt ahhoz, hogy lényegre törő módon hangot adjon a mindenkit egyformán gyöttrő félelmeknek.

– Nem, Silas – mondta Melissa határozottan. – Az Új Láthatár több millió mérföldre van előttünk. És már kijöttünk a nebulából, nem tudnak megint rajtunk ütni.

– Félek – szuszogta Paulo Behm, és apró kis barna ujjával belekapaszkodott Melissa köntösének övébe.

– Én is félek – mondta Melissa, majd megsimogatta a fiúcska arcát. – De együtt kell maradnunk, ugye, Waverly?

Waverly bólintott, és megpróbált bátorítóan mosolyogni a gyerekekre.

– Ne tőle kérdezd! – zendített rá a mindig vinnyogó kis Marina Coelho. – Ő hagyta ott a szüleinket a másik hajón.

– Ha te annyival jobban tudtad, mit kell csinálni, miért nem te csináltad? – kérdezte Melissa. Határozottan, de gyengéden beszélt. – Miért Waverly feladata volt?

– Ő tizenöt éves! – sipította a kis Marina, mintha ez mindent megmagyarázna. – Ő a legidősebb lány, ezért volt az ő feladata.

– Nem volt más választása, kénytelen volt ott és akkor eljönni – mondta Melissa mérgesen, miközben egy bocsánatkérő pillantást lövellt Waverly felé. – Ő és Sarah szabadított ki mindnyájunkat. Waverly igazi hős.

– Szerintem meg nem – lökte oda annyi megvetéssel Silas, amennyi csak egy ilyen kisfiútól kitelt. – És rajtad kívül senki más szerint sem.

Melissa elkeseredetten csóválta meg a fejét, miközben kinyílt előttük a lift ajtaja.

Miután az egész csapat belépett, Waverly a lift ajtaja felé fordult, de a tarkóján érezte a szemrehányó pillantásokat. Érezte, hogy egy apró test nyomódik a lábához, és amikor lenézett, Serafina Mbewét pillantotta meg. A kislány, akinek haja két dús copfban, lebegő felhőként keretezte finom vonású arcát, őt nézte. Régebben ő vigyázott a négyéves, süket lányra. Waverly megpróbált rámosolyogni, de túl hamar elfordította a fejét, Serafina pedig elhúzódott. *Mellette kellene lennem, hogy számíthasson rám,* gondolta Waverly. *De túlságosan fáj.*

A kinyíló liftajtók mögött feltárult a központi bunker, amely tulajdonképpen egy hatalmas terem volt, a falak mentén pricscekkel, a plafonon pedig tartalék lámpákkal. Kaotikus állapotok uralkodtak benne. A helyiség végén volt egy nagy konyha, ahol főzni lehetett vészhelyzet idején. Az ágyakon csoportokba ve-

ródvé, szinte mozdulatlanul ültek a gyerekek, és halkan, suttogva beszélgettek. Waverly próbált nem törődni a Marjorie Wilkins köré gyűlt lánycsapat irányából érkező haragos pillantásokkal. A bütykös térdű Marjorie még nem kezdett kamaszodni, és szemlátomást bele volt zúgva Kieranbe. Leplezetlenül és hangosan támogatta Kierant, és soha nem hagyta szó nélkül, ha valaki nem állt elég készségesen a fiú szolgálatára.

– Mit művelnek már megint a barátaid? – fröcsögte, mikor Waverly elment mellette.

Waverly tudta, hogy nem volna szabad foglalkoznia vele, de ezt nem hagyhatta szó nélkül.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Azokról beszélek, akiknek otthagytad a szüleinket – mondta Marjorie. – Gondolom, hogy a barátaid, különben mi másért hagytad volna ott a szüleinket?

– Szeretnél volna inkább az Új Látóhatáron felnőni? Lehet, hogy jobb lett volna, ha téged is otthagylak – felelte Waverly, miközben próbált fenyegetően és fölényesen nézni a lányra, de Marjorie-t ez szemlátomást teljesen hidegen hagyta.

– Mindenki gyávának tart – szólalt meg ekkor Marjorie húga, Millicent. A két lány elveszítette az apját a siklódokkbeli mészárlásban, de mindketten reménykedtek abban, hogy anyukájuk még életben van a másik fedélzetén. Ők voltak Waverly sikertelen mentési kísérletének leghangosabb kritikusai. Valahányszor összeakadt a tekintetük, és meglátta a megvetést a szemükben, Waverlyre elemi erővel tört rá a bűntudat. Mert *igenis*, még elszántabban kellett volna próbálkoznia. Nem számított, hogy Mather emberei tüzeltek rá. Nem számított, hogy meglőtték a vállát. Csak egy kicsivel kellett volna tovább kitartania, és akkor kinyithatta volna azt a zárat. És akkor a gyerekek szülei kitörhettek volna a teherszállító konténerből, és legyőzhették volna Anne Mathert és a katonáit. Hazarepülhettek volna a siklóval, és most minden

jó lenne. Bárcsak maradt volna még néhány másodpercig, vagy akár csak néhány pillanatig ahelyett, hogy gyáván elfut. Ráadásul ő sem menekült volna meg, ha az Új Látóhatár legénységének egy része nem fordul Anne Mather ellen az utolsó pillanatban, és nem segít a lányoknak a szökésben.

Waverly próbálta meggyőzni magát, hogy ha nem fut el, és nem szabadítja ki legalább a lányokat, Marjorie és a húga az összes többi kislánnyal együtt tenyészkancaként végezték volna az Új Látóhatáron. Elrabolták volna tőlük a petesejtjeiket, hogy pótyanyákba ültessék, és nekik végig kellett volna nézniük, ahogy idegenek nevelik fel a gyermekeiket. Mert ezt tették Waverlyvel, Sarah-val és az összes nagyobb lánnyal. De Waverly úgy látta, semmi értelme, hogy mindezt megpróbálja elmagyarázni Marjorie-nek. A lánynak esze ágában sem volt meghallgatni.

A szüleik már csak egyetlen módon menekülhetnek meg: ha saját magukat szabadítják ki. A lányok szökése utáni napokban, majd hetekben mindenki abban reménykedett, hogy a lázongás, amely az Új Látóhatár fedélzetén tört ki a menekülés közben, végül a szüleik szabadulásához fog vezetni. Aztán ahogy halványult a remény, úgy méregették egyre ellenségesebben a gyerekek Waverlyt. Volt, hogy legszívesebben ki sem ment volna a lakásából.

– Minden tőlem telhetőt megtettem – mondta Marjorie-nek, de ő is hallotta a gyengeséget a saját hangjában.

– Ami kevés volt ahhoz, hogy megmeneküljenek – felelte Marjorie, és megvetően lebiggyesztette a száját.

– Igen – mondta Waverly, és sorban belenézett az összes vádló szempárba. – Kevés volt.

Erre nem tudtak mit mondani, de ahogy továbbindult, magán érezte a haragvó tekintetüket.

Ezért bujkálok traktorok és kombájnok alatt, gondolta magában keserűen. Ott senki sem lát. Senki sem tud hozzám szólni. Egyedül lehetek.

Csak a nagyobb lányok értették meg, miért kellett elfutnia. Azok, akiknek hozzá hasonlóan elvették a petesejtjét. Alia Khadivi, Debora Mombasa és Sarah Hodges a terem túlsó végén ültek, és Waverly most elindult feléjük a tömegen keresztül.

– Be mert szólni az a gyökér Marjorie? – kérdezte Sarah, és lesújtó pillantást vetett a kislány irányába. Sarah alacsony, szenvedélyes lány volt, akinek minden érzelme félreérthetetlen egyértelműséggel ült ki szeplőkkel pettyezett arcára.

– Nem számít – mondta Waverly. – Tudja valaki, hogy mi ez az egész?

Sarah megrázta a fejét.

– Mindenki attól fél, hogy megint megrámadtak.

– Az Új Látóhatár kilencmillió mérfölddel előttünk van – felelte Waverly.

– Tudom – biggyesztette le sötét rózsaszín száját Alia. – Lehet, hogy Seth kiszabadult.

– Az kizárt – vágta rá Waverly. – Seth soha nem tenne kárt a hajóban.

– Azért csak reménykedjünk, hogy Seth az – nevetett fel keserűen Debora, és idegesen beletúrt sűrű, fekete, hullámos hajába.

– Mert ha nem ő, akkor csak az Új Látóhatár marad.

Waverly leült Sarah mellé a piccs végére. Szerette volna megfogni a barátnője kezét, de nem akart úgy viselkedni, mint egy ijedt kislány.

– Bárcsak ne rejtette volna el Kieran az összes pisztolyt! – mondta Alia.

A gyakorlatias természetű lány vállalta magára a feladatot, hogy megpróbál minél több termést betakarítani a családok kiskertjeiből, melyek az utóbbi hónapokban teljesen elhanyagolt állapotba kerültek. Önkéntes segítőivel kosárszámra szállították a friss gyümölcsöt és zöldséget a szállásokra, és gyakran csaptak nagy, közös főzést a hajókonyhán, amikor hatalmas adag zöldségragukat

csináltak a kisebb gyerekeknek. Alia ritkán mutatta ki az érzéseit, most azonban olyan idegesen rángatta vörös selyempapucsba bújtatott lábát, hogy az egész priccs beleremegett.

– Utánam kell repülniük a légszilip ajtaján keresztül, ha vissza akarnak vinni oda – mondta Waverly, miközben jéghideg kézfejét a combja alá szorította.

– Ne mondj ilyeneket – vágta rá Sarah gondolkodás nélkül.

– Miért ne? – kérdezte Waverly.

Érezte, hogy Debora ráemeli ragyogó tekintetét. A lány hosszú másodpercekig tanulmányozta az arcát, mielőtt megszólalt:

– Kimentettél minket arról a hajóról. Ennél többet senki sem tehetett volna. Ezt tudod, ugye?

– Nem akarok erről beszélni.

– Ne foglalkozz Marjorie-val meg a többi hülyével – mondta Sarah.

– Nem foglalkozom – felelte hűvösen Waverly, de tudta, hogy Sarah nem hisz neki.

A terem közepén ekkor egy Megan Fuller nevű lány felemelte az egyik kezét, és figyelmet kért. Pufók arcával és durva, barna hajával Megan nem volt az a klasszikus értelemben vett szépség, de ha elmosolyodott, ragyogni kezdett az arca.

– Mindenki jöjjön ide! – mondta.

– Istenem – sóhajtott Waverly. – Miért nem tudnak végre leállni vele?

– El kell ismerned, hogy jobban érzik tőle magukat – mondta Alia egykedvűen.

Meglepően sok gyerek gyűlt Megan köré. Mindenki lehajtott a fejét, és kántálva imádkozni kezdett:

– Uram, irányítsd a mi vezetőnket, Kieran Aldent. Bármilyen történik ma, kérlek, hogy védelmezz meg minket az ellenségünk től, addig a napig, amíg újra egyesítesz minket a családjainkkal, ebben az életben vagy a következőben...

– Szép gondolat, találkozni újra a szüleinkkel – mondta hűvösen Debora.

Nem sokkal azután, hogy visszatért az Empyreumra, a lány megtudta, hogy a szülei odavesztek a siklódokkbeli mészárlásban. Nagyon bátran viselte a dolgot, de szinte soha nem beszélt róluk, és szemlátomást a birkái és kecskéi társaságában érezte magát a legjobban, akiket legelőről legelőre kísért a hajón, és nézte, ahogy üres tekintettel rágiák a füvet.

– Néha érzem, ahogy anya beszél hozzám.

– Miután apa meghalt, én is beszéltem hozzá – mondta Waverly, és azokra a szomorú, magányos éjszakákra gondolt. – Elalváskor, amikor még kicsi voltam.

– Akkor talán Megan sem csinál akkora butaságot, amikor imádkozik – mondta Alia.

Waverly Meganre pillantott, aki felemelt kézzel, hangoosan imádkozott. Tudta, hogy a lány elkötelezett támogatója Kierannek: valahányszor a fiú belépett egy szobába, olyan üdvözült arccal kezdte bámulni, hogy Waverlynek felfordult a gyomra.

– Tisztára úgy beszél, mint Anne Mather.

– Nem minden vallásos ember olyan, mint az a nő, Waverly – mondta Debora némi türelmetlenséggel a hangjában.

– Én nem mondtam ilyet.

– Nem kell mondanod – felelte Debora, miközben Waverly térdét nézte. – Mindenki tudja, hogy ezt gondolod.

– Azt hittem, ti sem vagytok oda Kieran kis szektájáért – mondta Waverly, és érezte, hogy akarata ellenére átvált védekező üzemmódba. – Hogyan tarthatjátok jó ötletnek... azok után, amit Anne Mather művelt?

Debora rosszkedvűen megvonta a vállát, amitől az egyik tincse belehullott a szemébe. Türelmetlenül a füle mögé tűrte, és így folytatta:

– Megan nem Anne Mather. És Kieran sem az. Ezt neked kellene a legjobban tudnod.

Sarah és Alia együttérzően pillantottak Waverlyre, de aztán lesütötték a tekintetüket, és nem mondtak semmit.

Waverly tiltakozásra nyitotta a száját, majd inkább becsukta. *Nem reagáltam túl a dolgot, gondolta. Kieran veszélyes.*

Anne Mather azonban rosszabb volt. És talán *mégis* megtalálta a módját annak, hogy észrevétlenül megközelítse az Empyreumot. Talán ebben a pillanatban száll át a katonáival a fedélzetre.

Waverly előrehajolt, ráhajtotta a fejét a térdére. *Nem megyek vissza, fogadta meg magának. Inkább meghalok.*